

וזנו נשרף בין ביום ובין בלילה. ויל דורה אמינה דלאחר זנונו הינו לילה של אחר רביעי, אבל לילה שלפני יום רביעי הוה ממעטנא מריפה לדילה שלפני יום רביעי מיקריא זנו.

ותימה דמנא ליה הא למייר לדילה שלפני יום רביעי מיקריא זנו, והלא יומם רביעי לאחר זנו הו, ולילה מן היום הזה. ויל דלעולם זנוו הוי יומם ולילה אחד, וכיוון דלא ממעטנא לילה של אוור שליש לאכילה אם כן התחלת זנו שrifפה הוי בא יומי, ואם כן הוי זנו שrifפה יום ולילה שלאחריו ולא מיקריא אחר זנו עד שrifפה יום ולילה שלאחריו ולא מיקריא אחר זנו עד יום רביעי בשחרית.

שחררי בזב קראו מרכיב ובאהה קראו מושב.
פירוש בكونטרס דבאשה לא כתיב בה מרכיב דכתיב בה וכל הכלאי אשר היא יושבת עליו, ואעג'ן דרכיב ומושב שווין זה בזה אינו רוצה לומר שהם שווים לענין טומאה דהא דיעין דחולקין הון, שהרי במושב לא חילק הכתוב בין מגנו למשאו לטמא אדם (ולטמא בגדים (טומאה) טומאות – סג' שבעה, ובמרכיב דילק הכתוב בין מגנו למשאו דמשאו מטמא אדם לטמא בגדים טומאת שבעה, ומגנו אינו לטמא אדם לטמא בגדים – גרגצ'ין) אלא טומאה קלה טומאות ערבית, אלא ר' ל' שווין זה בזה באיש ובאהה דכי היכי דרכיב ומושב שייך באיש כך שייכי באשה, בטומאה דשייכא בה.

וקשה לפירוש זה השרי פ'י דרכיב לא כתיב באשה, ולישנא באשה קראו מושב ממשוע דכתיב בה מרכיב אלא שקראו מושב. ועוד קשה דכי מושם שיידבר בלשון נקייה ישתווק מרכיב ולא ישמעינו דין מרכיב כלל, דהא דامرין לעיל לעולם דיבור אדם בלשון נקייה הינו היכא דלא נמנע להشمיעו הדין בשילך, אבל הכא מהיכי תני טומאות מרכיב באשה אי לא כתיב בה. לכן נראה לראי דהיכי פירושה, ובאהה קראו למרכב בלשון מושב מריבויא, והיכי איתא בתורת תנוגים (ყתקו ט, כג), (וככל) (או על) הכלאי אשר היא יושבת עליו ולא כתיב וכל אשר היא יושבת עליו ואמרין וכל לי' וזה מרכיב שנאמר בנגעו בו יטמא דמשמע טומאה קלה, איזהו דבר שחלוקת הכתוב בין מגנו למשאו והוא אומר זה מרכיב, אלא דמקנון לקרא דmerican דרבינו נשרף, ובאהה קראו מריבויא דמושב כדי לספר בלשון נקייה.

ע"ב. כל היכא דבי הדדי נינחו משטעי בלשון
בבוד וככל היכא דנגפיש מהddy משטעי בלשון ק cedar. ואית זה ואקוזין לעיל דעם הכתוב שיש עשרה אותיות כדי לדבר בלשון בבוד. ויל דלחכ עקם כדי ללמדינו בעלה שלעולם יספר אדם בלשון נקייה, שאם לא עקם בחוד דוכתא מהיכא תני בעלה, אפיו היכא דבי הדדי נינחו, דחייב אדם לספר בלשון נקייה, ובאשר מקומות כתוב ללשון קצחה ומגונה למدرك שישנה אדם

תלוי במנהג. ועוד קשה דפרק מוקם שנהגו (נקמן נא, ח) משמע [דר] יהודה אית לה איסורה ולאו מנהג. לכן נראה דהכא נמי היכי אמרין (הכא) אסור ממש.

עד מהי אוכל ושותה עד שעילה עמוד השחר. ואמרין בסמכת תענית (יב, ח), במא דברים אמורים כשלא ישן אסור. והוא אמרין ישן אסור מפרש בירושלמי (מעית פ"ל פ"ד), כמה דברים אמורים כשלא התנה אבל התנה מותר. ושתייה נראה דמותר אפיו ישן, ואפיו לא התנה הוי כמו התנה.

אלמא אוור אורתא הו. ואית לפ' זה ר' אליעזר בן יעקב דامر לעיל משעת האור דامر כבית שמאי, דאמרין לקמן (נא, ח) [וליליה] בית שמאי אוסרין ובית הלל מתירין, ואם כן קשה הילכתא האילתיתא, הלכה בכיתה הלל וקיימה לא [ונמות מע], (ג) דמשנה דרי' אליעזר בן יעקב קב ונקי. ויל דרי' אליעזר (בן יעקב) (סבירותה – סג') דלא נחלקו בית שמאי ובית הלל בדבר זה.

דף ע"א. תיל והנותר עד יום השליishi באש ישרפ'. פירוש רשי' דכתיב ביום ובחכם יאלול ומחרת והנותר (עד יום), בעוד שהוא יום שעוד שהוא יום. וקשה דאם כן כיוון דרי' בעוד שהוא יום שני נאכל, אמאי קרי ליה נותר מיום ראשון, הא כל יום שני יהיה זנו לאכול. ויל לפ' דאמרין (טור ז, ט) קדשים קלים מים לאוכלם ביום ראשון, לא אכלם ביום ראשון ואוכלים ביום שני, וכיוון דמצוות לאוכלם ביום ראשון מושם היכי קרי ליה נותר אעיג' שהוא מותר באכילה. והכי נמי אשכחנא במקומות אחר, ואעג'ן דהוא ראוי לאכילה קרי ליה נותר, דכתיב (ויקרא ז, ט) והנותר ממנו יאלול.

תיל ביום השליishi ישרפ', ביום אתה שורפו ואי אתה שורפו בליליה. ואית אם כן אמאי איצטיריך לעיל עד יום השליishi להشمיענו דאינו נאכל ולאור שלשיי – (גיגי), פשיטה דאינו נאכל ולאור שלשיי – (גרגצ'ין), (ודמדאיצטיריך קרא לעור דאינו נשרפ' (לאחר) ולאור – (גיג) שלישי מכך שאין נאכל, דאי נאכל פשיטה דאינו נשרפ', ואם כן אמאי איצטיריך קרא למוטו. ויל דמל מוקם איצטיריך קרא למוטו דאינו נאכל אוර לשליishi. נאכל אוור לשליishi, לפי דהיתוי יכול לומר לדא דמעט הכא שריפה דוואק ביום ולא בליליה, אזו לילה של אור לשליishi אלא הינו לילה שלאחריו, אבל מכל מקום לילה של אור לשליishi היה נאכל, ולהכי איצטיריך לעיל למוטו דאינו נאכל אוור לשליishi.

הקשה מוריינו רבינו פרץ נ"ע דהיכי הוה סלק דעתין למימר דהוא דמעט שריפה בליליה הינו לילה שלאחריו, והוא אמרין (ונמות עג, ג) דבזמנו פי' זמן שריפה הדהיינו יומם אחד אינו נשרפ' בליליה, אבל לאחר